

PEP MAS: GAUDIR AMB LA IMATGE

CARLES M. BALSELLS

Des de l'estudi, l'àmplia finestra deixa veure retallats, com si fossin a tocar, els Tres Mollons. Li queden al davant, magnífics, com un crit de la natura. I, cap a la dreta, és veu també el castell de la Pobla i tota la serralada densament verda perquè a l'esquerra i a sota tot és paisatge urbà, potser un pèl caòtic, com a reflex d'una època gens llunyana que va esborrar els camps de blat, els ametllers i alguna masia que molts recorden encara d'aquest indret.

Fa més de 15 anys que en Pep Mas hi treballa, en aquest estudi, blanc de parets, lluminós de claror natural i ple d'idees que elabora en silenci, o només amb la música de Catalunya Música, l'emissora que l'acompanya hores i hores. D'aquí ha sortit la seva obra professional que l'ha convertit en un especialista de la comunicació audiovisual valorat i especialment apreciat pel to i sensibilitat que sap donar als treballs. També per la capacitat d'innovació en un món on la tècnica evoluciona tan ràpidament que, en quatre dies, tot és història o passat i on el demà ja és avui només de pensar-hi... «No és fàcil —diu—, *adaptar-se amb rapidesa al canvis tecnològics, però en aquest ofici, o ho fas o ets quedes pel camí...*»

Va ser com tants d'altres un jove inquiet. L'escoltisme va apropar-lo a la naturalesa, que estima encara avui d'una manera profunda, i el va impregnar d'un esperit de servei que també conserva. És l'època en què s'aficiona al món de la fotografia i, de la mà de l'Agrupació Fotogràfica d'Igualada, comença a descobrir-ne els secrets i les

possibilitats. Això li permet posar-se un rudimentari laboratori a casa per revelar les seves fotografies i començar a jugar i a experimentar amb les imatges, amb el cuquet de voler expressar alguna cosa més que la fotografia pura. Fa els primers audiovisuals amb dos projectors i, sense saber-ho, esdevé pioner a Igualada d'aquesta llavors poc desenvolupada especialitat de comunicació. De seguida, se li reconeix una manera de fer particular. Els seus audiovisuals capten l'atenció i donen alhora una mirada nova i diferent, molt treballada però, a les imatges de les seves fotografies. Sap encadenar-les, sap conferir-hi la música adequada, els espais, els silencis, i tot plegat esdevé una mena de petita obra d'art que l'il·lusiona i que, sobretot, arriba i agrada al públic que la veu. Molts recorden un audiovisual intítulat *Les quatre estacions*, avui antològic, que va impactar per la seva bellesa estètica i que va recórrer escoles com a material didàctic.

L'any 1990 decideix fer el pas que molts titllen d'agosarat. No és gens fàcil deixar responsabilitats directives en una empresa important i embrancar-se en l'aventura de fer del seu *hobby* una professió. El canvi és dur i costa, tal com ho reconeix quan recorda aquell moment. Passar d'aficionat a professional és no sols un repte personal, és emprendre una nova vida en termes de treball. Cal tenir fe en el projecte, tenir el suport dels de casa i convèncer també un mercat dur i difícil —com tots— al qual s'incorpora amb coneixements, amb experiència i amb il·lusió. Una il·lusió

que no l'abandona mai i que avui és, sense cap mena de dubte, un dels seus més valorats actius. Els reptes l'esperonen i va construïnt de mica en mica un nom i una obra.

«*M'encanta fer sortides a la recerca d'imatges i retrobar-me*», diu en Pep Mas. És home de natura, que agafa la càmera de fotografiar i surt sense rumb fix a vegades pel bosc i pels camins a cercar el paisatge, la flor, l'ocell, la pedra, una branca, la llum i les ombres del dia, la pluja i el silenci d'un matí gebrat —quan gebrava... Però és també l'artista urbà que passeja per la ciutat i, sigui en esdeveniments i festes tradicionals o en un dia qualsevol, busca i troba aquella cara, aquell jove, aquell vell, aquella mainada, o aquella mirada, perquè sempre hi ha un rostre humà que el captiva. I ho capta en imatges, sembla que picant l'ullet a vegades, sobre la ciutat que es deixa descobrir de manera molt sovint inèdita.

El món urbà obre horitzons a una obra que és ja densa i reconeguda. Des d'arran de terra i des del cel, destapa secrets i els fa visibles als altres ulls, mostra la ciutat i realitza un seguiment de l'evolució urbana amb aquest toc de sensibilitat que la fa sentir propera i també més humana. Treballs que ell signa en nombroses exposicions i projeccions que donen la mida exacta de la creativitat d'en Pep Mas. L'exposició *Igualada, a vista d'ocell*, originalíssima en el plantejament i en l'execució, n'és un exemple. En realitat, assumeix sempre, com una forma de la seva personalitat artística, el risc d'experimentar nous camins d'expressió visual.

La professió com a fotògraf li exigeix treballs d'encàrrec per a empreses, cooperació amb dissenyadors, d'entitats, temes culturals i testimoniatges gràfics per a les administracions que li fan confiança absoluta. Treballa en diferents camps fotogràfics, ja sigui indústria, publicitat, moda, aèria, construcció... Passa del camp de la multivisió en diapositives a projeccions en DVD.

El globus, però, la passió de volar amb globus, li obre la possibilitat de mirar el món —la ciutat,

la natura, les persones— des de dalt, de manera diferent, i això el sedueix tan fortament que creu que treballar la imatge des del cel és com una festa, és fer volar també la imatge, caçar idees entre núvols, gaudir dels detalls que semblava impossible imaginar des de terra. Un d'aquests treballs és el llibre col·leccionable de la comarca *L'Anoia a vol d'ocell* que es va publicar el 1999, on l'esperit aventurer queda reflectit en el laboriós treball fotogràfic i les hores de vol. I, sobretot, li permet fer una obra original que queda documentada en diferents suports visuals i exposicions.

El canvi de les tradicionals diapositives al sistema digital revoluciona tots els conceptes. S'aplica en aquestes últimes tècniques. Té un caràcter exigent, revisa i torna a revisar l'obra, tantes vegades com calgui: “*sóc una mica perfeccionista*”, confessa. Tot, amb la paciència necessària i l'energia per no quedar encallat en cap projecte que se li demana. A vegades, cal buscar imatges en arxius fotogràfics quan el guió exigeix alguna feina històrica, de recerca d'arrels, de recuperació de la memòria històrica o, senzillament, de comparar un passat amb el present. Ho fa amb una delicadesa que és també un estil de treball, però és una actitud i una bonhomia, perquè sovint hi ha de posar enginy per donar relleu a material antic, envellit i deficient pel pas del temps. Així, a vegades, les imatges fixes conviuen i es barregen amb imatges en moviment i tot plegat esdevé aquesta mena d'art tan especial que s'ha batejat amb el nom d'audiovisual i que avui és una eina de comunicació —com totes les arts— i una tècnica plena de matisos i seqüències on les imatges, la música i els *tempos* tenen com a objectiu causar i deixar impacte en l'espectador.

Avui, res o gairebé res no pot fer-se sense treball d'equip. Ho sap en Pep Mas quan és l'ànima i la direcció del seu propi projecte i s'ajuda de competents professionals del disseny, de la reproducció fotogràfica, del muntatge i infraestructura, en reptes més d'un cop difícilíssims per les presses —les urgències sempre, un signe més dels temps

en els quals quasi tot és per a ahir...— o per les circumstàncies del lloc o del mateix esdeveniment. Se n'ha sortit sempre airós. Aquest és el seu èxit, tot i que la paraula no acaba de agradar-li. En Pep Mas prefereix parlar de treball, del resultat del treball quan a la professió s'hi posa sensibilitat i una dosi altíssima d'autoexigència.

Només així li sembla que el seu ofici i tota la seva obra, la que ha fet i en queda rastre, la que té ara entre mans i la que ha de fer encara, des d'aquest estudi quiet i ampli, lluminós, o des del carrer que trepitja, des dels camins polsosos que l'atreuen o des del globus que sovint l'enlaira cel amunt —tot per descobrir noves mirades i captar-les—, podria definir-se amb aquestes paraules: gaudir amb la imatge.

I podríem afegir encara: gaudir i fer gaudir i sentir. Que aquest és l'objectiu últim de tota expressió visual. En Pep Mas ho sap, i perquè en coneix els secrets, ho aconsegueix des d'una exposició, un llibre, o quan la sala es queda fosca i esdevé una promesa de comunicació vital que la seva història diu que sempre, o quasi sempre —matisa ell—, s'acompleix.

CARLES M. BALSELLS I CASTELLTORT (Barcelona, 1943). Col·laborador habitual de la premsa igualadina, ha publicat els llibres *Les cletxa de paper* (1985), *Dibuixos i paraules de l'Anoia* (1991), *Cròniques de la gent i del carrer* (1992), *Aquesta nit, Igualada: la caravana dels somnis* (1994), *El quiosc de vidre* (2001) i *5 de gener. Festa de Reis d'Igualada* (2006).

PEP MAS I PLANELL

Nascut a Igualada el desembre de 1950

Treballs fotogràfics per a exposicions

1992 *El Rec* (Biblioteca de la Fundació “la Caixa”)

1994 *Josep Castelltort i Ferrer, “El Truco”* (Sala Municipal d'Exposicions)

1995 *El teatre municipal. L'Ateneu: ahir i avui* (Ateneu Igualadí)

1996 *Fotògrafs Igualadins* (col·lectiva. Sala Municipal d'Exposicions)

1999 *Fent ciutat* (Sala Municipal d'Exposicions)

2000 *Detalls* (Sala Municipal d'Exposicions)

2000 *Cal Font, dels telers als llibres* (Biblioteca Central d'Igualada)

2001 *Imatges* (Galeria del Passatge)

2002 *I tu, Igualada ets tu* (Plaça de Cal Font)

2003 *Emili Vallès* (Biblioteca Central d'Igualada)

2004 *La Pobra de Claramunt* (Sala d'exposicions de la Pobra)

2005 *Joan Llacuna* (Biblioteca Central d'Igualada)

2006 *Pinzellada d'imatges* (Escola d'Art Gaspar Camps)

Audiovisuals

1991 *Les quatre estacions de Vivaldi*

1993 *Treballem pel 2000 des d'ara* (l'Hospitalet de Llobregat)

1993 *Les noves infraestructures de la ciutat* (Igualada)

1994 *Roda el món* (Igualada)

1995 *Atles d'història de Catalunya* (Sala Bikini. Barcelona)

1995 *10 anys d'Adigsa* (Terrassa)

1995 *Jornades Internacionals de Serveis Socials* (Barcelona. Palau de Congressos)

1995 *El quiosc de vidre, de Carles M. Balsells* (Igualada)

1995-1999 *Voluntaris al vent* (Barcelona. Sala Oval del Museu Nacional d'Art de Catalunya)

1995 *Catalunya* (Barcelona: Saló Sant Jordi del Palau de la Generalitat)

1997-2006 *Premis Ciutat d'Igualada* (Igualada)

2001 *Amb els braços ben oberts* (Igualada)

2005 *El castell de Claramunt, testimoni viu de la història* (la Pobla de Claramunt)

Treballs impresos

1994 *Itineraris per Igualada, vol.1: El nucli antic i el rec*, de Pau Llacuna

1995 *Rutes per l'Anoia, història i art*, de Pau Llacuna i Teresa Mascó

1996 *Itineraris per Igualada, vol.2: L'eixample i les foresteries*, de Pau Llacuna

1999 *L'Anoia a vol d'ocell*, editat per La Veu de l'Anoia

1999 *Vilanova del Camí*, editat per l'Ajuntament de Vilanova del Camí

2001 *La Pobla de Claramunt*, editat per l'Ajuntament de la Pobla de Claramunt

2002 *Cd-rom de l'obra multimèdia Els Càtars*, d'Antoni Dalmau, editat per la UOC

2003 *Història de Vilanova del Camí*, editat per l'Ajuntament de Vilanova

2004 *Macià Vila i el "Vapor Cremat"*, editat per Eumo

Postals (d'Igualada i de l'Anoia)

Sempre una petita pinzellada en temes igualadins, ja sigui en exposicions, cartells, premsa, llibres, i esdeveniments.

